

Až jednou večer zeptaj se mě,
zeptaj se, jaký jsme byli,
odpovím jak Becher, odpovím:
"Nic, nic než dým a čmoud."

Mlčící generace bojící,
bojící se otevřených dveří,
říkám: "Tvářej se otevřeně,
ale jsou jizvou - zrezivělým
mučícím nástrojem."

Myslíš si, k ďasů, že to půjde,
klikatej pohyb vcelku děsí.
Radši bych okem fanatika
bral hluboký smích,
hluboký, smutný smích.

Maj' vysoký ramena
a zlomyslnej pohled.
Tvářej se, aby nás zmátli,
důvěra zrezivělejších dveří.
Magnetická pole sprostě kouří